

Συνέντευξη στην Όλγα Μπατή για το περιοδικό ΓΥΝΑΙΚΑ

Μπαίνουμε σε μια νέα χιλιετία τι αφήνουμε πίσω μας;

Είναι πλέον εμφανές για όλους μας ότι εδώ και αρκετά χρόνια ο Δυτικός Πολιτισμός έχει μπει σε μια περίοδο αυξανόμενης κοινωνικής κρίσης, που συν τω χρόνω αποσαθρώνει τις παγκόσμιες δομές της ιδιωτικής και πολιτικής κοινωνίας.

Τον κόσμο μας πλέον σηματοδεύουν δύο κυρίαρχα χαρακτηριστικά. Πρώτον μια συνεχώς αυξανόμενη κοινωνική πολυμορφία, που κάποτε εκδηλώνεται εκρηκτικά και δεύτερον μια επιτάχυνση της εξέλιξης των ιστορικών μεταλλαγών. Τα δύο αυτά φαινόμενα αποσυντονίζουν τους θεσμούς που έχουν δομηθεί, για να εξυπηρετούν αργοκίνητες και μη ευέλικτες κοινωνίες, όπως αυτές της περιόδου που διανύουμε.

Το σημαντικό όμως είναι να αντιληφθούμε ότι, *αφού βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια επανάσταση στην ενέργεια, την τεχνολογία, την οικογενειακή ζωή, τις σχέσεις των δύο φύλων, τον τομέα της επικοινωνίας, θ' αντιμετωπίσουμε αργά ή γρήγορα μια εκρηκτική πολιτική επανάσταση.*

Ποια είναι τα κοινωνικά χαρακτηριστικά της Πολιτισμικής αυτής κατάρρευσης;

Το Δυτικό Πολιτισμικό ρεύμα έχει πλέον να αντιμετωπίσει τρεις διαλυτικούς παράγοντες.

1. Πρώτον την αυξανόμενη αυτονομιστική και εθνικιστική δράση των κοινωνικών ομάδων οι οποίες δεν είναι δυνατόν να συνειδητοποιήσουν την παγκοσμιοποίηση της κοινωνίας και των προβλημάτων της.
2. Δεύτερον, την δυναμική συγκρότηση και παρουσία κοινωνικών δυνάμεων οι οποίες αμφισβητούν τις δομικές αξίες της βιομηχανικής κοινωνίας όπως τα κινήματα των πρασίων των οικολόγων των εναλλακτικών.
3. Τρίτον δράση κοινωνικών ομάδων, θυμάτων της βιομηχανικής περιόδου όπως των Εξαρτημένων, των Χούλιγκανς, των Αναρχικών, των φυλετικών και πολλές φορές και των θρησκευτικών μειονοτήτων.

Ποια είναι τα πολιτικά χαρακτηριστικά της κρίσης;

Τα πολιτικά χαρακτηριστικά της παγκόσμιας αυτής πολιτισμικής κρίσης είναι και αυτά εμφανή και εκδηλώνονται ουσιαστικά μέσα από δύο κυρίαρχες αμφισβητήσεις.

1. Πρώτον η αμφισβήτηση της δυνατότητας κοινωνικής παρέμβασης των κομμάτων, του ουσιαστικότερου στοιχείου δόμησης της αστικής δημοκρατίας.

Η αμφισβήτηση αυτή, τις περισσότερες φορές, κεντρώνεται στη φυσική ανθρώπινα αδυναμία των ηγεσιών της βιομηχανικής περιόδου ν' ανταποκριθούν στις διευρυμένες ανάγκες της μεταβιομηχανικής περιόδου. Στην αδυναμία κατανόησης ότι η δύναμη των ηγεσιών πλέον δεν βρίσκεται στην αποφασιστικότητα και την ισοπεδωτική πυγμή, αλλά στην ικανότητα ν' ακούνε τους άλλους, τη φαντασία και την αναγνώριση της περιορισμένης φύσης τους.

Αυτό όμως που δεν έχει γίνει κατανοητό είναι ότι ουσιαστικά δεν φταίνε οι ηγεσίες, αλλά οι κοινωνικές δομές. Οι ηγεσίες απλά, αναγκασμένες να δουλεύουν με βάση τη λογική και τους θεσμούς που σχεδιάστηκαν προκειμένου να εξυπηρετούν μια αργοκίνητη κοινωνία, δεν μπορούν να πάρουν και να υλοποιήσουν αποφάσεις με την ταχύτητα που απαιτούν τα γεγονότα.

2. Μια δεύτερη αμφισβήτηση αφορά τις συμβατικές αντιλήψεις, για το πόσο η αρχή της πλειοψηφίας υπηρετεί την κοινωνική δικαιοσύνη μιας πολύμορφης νέας κοινωνίας πολλών και διάφορων μειονοτήτων..

Σωστά λοιπόν ο Α. Τόφλερ αναφέρει:

“Χρειαζόμαστε νέους θεσμούς, σχεδιασμένους για μια δημοκρατία μειοψηφιών, θεσμούς που στόχος τους θα είναι ν’ αποκαλύψουν τις διαφορές και όχι να τις καλύπτουν με επιβεβλημένες ή ψεύτικες πλειοψηφίες, βασισμένες σε επιλεκτικές ψηφοφορίες ή περιορισμένες εκλογικές διαδικασίες. Πρέπει να εκσυγχρονίσουμε το σύστημα, έτσι ώστε να ενισχύσουμε το ρόλο των διάφορων μειοψηφιών και παράλληλα να τους επιτρέψουμε συνεργαζόμενες να συγκροτούν πλειοψηφίες”

Ποια είναι η σχέση μεταξύ πολιτισμικής κατάρρευσης του Δυτικού πολιτισμού και της καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος;

Ένα από τα πιο ακατανόητα αλλά και οφθαλμοφανή γεγονότα των τελευταίων διακοσίων χρόνων είναι η άκρατη λεηλασία της φύσης από τη μεριά του ανθρώπου. Σήμερα το σκάνδαλο της κοινωνίας αποκορυφώνεται μέσα από το σκάνδαλο της φύσης. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πια όπως πιστεύαμε άλλοτε δύο ξεχωριστά θέματα: από τη μια το κοινωνικό πρόβλημα και από την άλλη οι σχέσεις μας με το περιβάλλον.

Η οικολογική κρίση δεν είναι παρά μια όψη της κοινωνικής κρίσης, δηλαδή μια όψη του κοινωνικού συστήματος. Και αντίστροφα το κοινωνικό πρόβλημα «υλοποιείται» μέσω της καταστροφής της φύσης.

Πως συντελέστηκε και για ποιους λόγους το οικολογικό αυτό έγκλημα;

Μέσον της καταστροφής του περιβάλλοντος υπήρξε η αλόγιστη σπατάλη των φυσικών πηγών και της ενέργειας από μέρους μιας βιομηχανικής κοινωνίας που στήριζε την ύπαρξή της στη φιλοσοφία του άλογου κέρδους.

Είναι γνωστό ότι η αναζήτηση του κέρδους, ή για την ακρίβεια η προτίμηση του άμεσου ποσοστού κέρδους, είναι μια αρκετά φανερή αιτία για την υπερκατανάλωση των πηγών, μιας κύριας αιτίας καταστροφής του περιβάλλοντος.

Είναι πραγματικά τόσο δραματική η κατάσταση του περιβάλλοντος;

Όπως γνωρίζουμε πλέον τα υδάτινα αποθέματα θ’ αρχίσουν να εξαντλούνται εξ’ αιτίας της ιλιγγιώδους αύξησης της βιομηχανικής και αστικής υπερκατανάλωσης. Επομένως οι αρδευτικές δυνατότητες για τις αγροτικές καλλιέργειες, που αυξήθηκαν γρήγορα τους τελευταίους αιώνες, δεν θα μπορέσουν να παρακολουθήσουν το ρυθμό της αύξησης του πληθυσμού. Οι κλιματολογικές συνθήκες ποίκιλαν πάντοτε και θα εξακολουθούν να ποικίλουν. Προς το παρόν είναι αρκετά ευνοϊκές, αλλά οι κίνδυνοι εκφυλισμού των κλιμάτων μέσω φυσικών μεταβολών είναι ήδη μεγαλύτεροι από ότι οι πιθανές βελτιώσεις. Οι κίνδυνοι αυτοί συνίστανται στην υπερβολική καύση ορυκτών, στην εξαπόλυση διοξειδίου του άνθρακα, στην αυξημένη ραδιενέργεια από τα πυρηνικά εργοστάσια, στο ραδιενεργό κρυπτόν, στην αύξηση των κονιορτών. Τα οξείδια του αζώτου προσβάλλουν τα στρώματα τα στρώματα όζοντος που μας προστατεύουν από τις υπεριώδεις ακτινοβολίες. Είμαστε μαθητευόμενοι μάγοι και δεν αντιλαμβανόμαστε σε ποιόν βαθμό εκφυλίζουμε τον πλανήτη μας.. Το συμπέρασμα από το σύνολο αυτών των απειλών μας το περιέγραψε η έκθεση της «Λέσχης της Ρώμης»: *“Θα είναι αναπόφευκτη η κατάρρευση του πολιτισμού μας εφ’ όσον συνεχίσουμε την τωρινή διπλή επέκταση, με τη δημογραφική έκρηξη και την εξάπλωση της βιομηχανίας με το σημερινό ρυθμό”*.

Ποια θα είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του Νέου Πολιτισμικού ρεύματος που πιστεύεται ότι θα αντικαταστήσει τελικά την καταρρέουσα σημερινή πολιτισμική δομή;

Ένα εμφανές στοιχείο του μελλοντικού μεταβιομηχανικού πολιτισμού είναι ότι θα στηρίζει την ύπαρξή του σε μια ποικιλία ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (υδρογονική σύντηξη, ηλιακή ενέργεια, γεωθερμική, παλιρροιακή, βιομάζα κλπ), θα στηρίζεται επίσης σε μια νέα τεχνολογική βάση που θα γεννηθεί από τη βιολογία, την πληροφορική, τη γενετική, την ηλεκτρονική, την αστροφυσική.

Ο Νέος Κόσμος θα χαρακτηρίζεται από μια κοινωνική πολυμορφία και μια επιτάχυνση των ιστορικών μεταλλαγών. Δεν μπορεί να είναι βίαια αντιδημοκρατικός και μιλιταριστής, ούτε να διακατέχεται από ιστορικά και φυλετικά σύνδρομα. Σίγουρα θα αναδεικνύει την προσωπικότητα του πολίτη και δεν θα τον υποβαθμίζει σε μια απρόσωπη ομοιομορφία.

Κύριο χαρακτηριστικό του μεταβιομηχανικού πολιτισμού σίγουρα θα είναι η συρρίκνωση της βιομηχανικής δομής του Κράτους-Εθνους, με μια σύγχρονη συγκρότηση μεγάλων πολύμορφων και αλληλοεξαρτώμενων κοινοτήτων πολλών Εθνών.

Ποια θα είναι η επίδραση των νέων επιστημονικών ανακαλύψεων στην δομή του Νέου πολιτισμικού ρεύματος της νέας χιλιετίας;

Οι νέες ανακαλύψεις της γενετικής της μοριακής βιολογίας της φυσικής των στοιχειωδών σωματιδίων, της κβαντικής φυσικής και της αστροφυσικής, είναι δεδομένο ότι στο άμεσο μέλλον θα διεμβολίσουν και θα οικιοποιηθούν, με δραματικό τρόπο, περιοχές που μέχρι σήμερα νέμεται η Θεολογία και η φιλοσοφία. Το γεγονός αυτό, αν δεν αντιμετωπιστεί από όλες τις πλευρές με πνεύμα σύνεσης και αλληλοκατανόησης, θα προκαλέσει μια σειρά ρήξεων και δραματικών αντιπαραθέσεων μεταξύ επιστήμης και Θεολογίας. Μια τέτοια σύγκρουση βέβαια είναι αδύνατον να μην συμπαρασύρει και την ευρύτερη κοινωνική και διοικητική δομή των δυτικών κοινωνιών.

Για το λόγο αυτό θα πρέπει, στο άμεσο μέλλον, η Επιστήμη και η τεχνολογία, με βήματα σταθερά, κάνοντας την αυτοκριτική τους, και εναρμονιζόμενες με το πνεύμα των νέων επιστημονικών επαναστάσεων, να βρουν τη σχέση και τη σύνδεσή τους με τις νέες Θεολογικές και Κοινωνικές εννοήσεις. Οι θρησκευτικές διοικητικές και δογματικές δομές θα πρέπει, επιστρέφοντας στις βασικές μεταφυσικές και Θεολογικές καταβολές τους, να αναζητήσουν νέες βάσεις εκκίνησης και εξέλιξης στα πλαίσια των νέων επιστημονικών και κοινωνικών αναζητήσεων. Τα πολιτικά και διοικητικά συστήματα, θα πρέπει να επαναπροσανατολίσουν την φιλοσοφία αλλά και την πρακτική τους, λαμβάνοντας σοβαρά υπ' όψη τους, τόσο τα επιτεύγματα της σύγχρονης επιστήμης όσο και τις πρωτογενείς αξίες των Θεολογικών στοχασμών. Όλα τα προηγούμενα θα πρέπει να γίνουν επειδή είτε μας αρέσει είτε όχι, η ιστορία διδάσκει ότι ένα πολιτισμικό ρεύμα αναγκαστικά θα πρέπει να στηριχθεί σε τρεις βασικούς πυλώνες, τον πυλώνα της Εσωτερικής φιλοσοφίας και της Θεολογικής ή φιλοσοφικής σκέψης, τον πυλώνα της επιστήμης και της Τεχνολογίας, και τέλος τον πυλώνα της κοινωνικής φιλοσοφίας.

Και στο οικονομικό επίπεδο ποιο είναι το μέλλον του Νέου Πολιτισμικού ρεύματος;

Στο οικονομικό επίπεδο, η νέα παγκόσμια οικονομία θα εξυπηρετείται από τραπεζικές και χρηματοδοτικές υπερεθνικές πηγές που κάθε ένα από τα σημερινά κράτη δεν θα μπορεί να καναλιζάρει μόνο του. Η οικονομική αυτή τάξη θα συγκροτεί διεθνικά πακέτα νομισμάτων και θα εκφράζει συμφέροντα ευρύτερα των εθνικών.

Ποιες θα πρέπει να είναι οι αλλαγές στο επίπεδο των δομών και υποδομών καθώς και των σχέσεων μεταξύ των διαφορετικών κοινωνιών;

Κάτω από το βάρος των προηγούμενων εξελίξεων, είναι αναγκαία η ραγδαία αναθεώρηση των οικονομικών και κοινωνικών δομών, καθώς και της ενεργειακής πολιτικής.

Αυτό είναι αναγκαίο εφόσον θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οδηγούμαστε σε μια περίοδο εξάντλησης των πηγών ενέργειας και πρώτων υλών.

Μεγάλες επενδύσεις πρέπει να γίνουν στον τομέα των εναλλακτικών πηγών ενέργειας (ηλιακή, αιολική, βιομάζα κλπ.), ενώ άμεση θα γίνει η ανάγκη ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού μη ενεργοβόρων κοινωνικών εξυπηρετήσεων, όπως των μαζικών μέσων μετακίνησης. Οι τεράστιες απώλειες ηλεκτρικής ενέργειας στο δίκτυο διανομής θα πρέπει να ελαχιστοποιηθούν, ενώ συγχρόνως θα πρέπει να εντατικοποιηθεί ή γεωργική και κτηνοτροφική παραγωγή, εφ' όσον τα βιομηχανικά υποκατάστατα θα γίνουν πανάκριβα.

Στο επίπεδο των εξωτερικών σχέσεων θα πρέπει να ξεπεραστούν δόγματα και αφορισμοί, και χαλαρώνοντας την κλειστή έννοια των συνόρων και των στενών εθνικιστικών επιδιώξεων, να συνεργασθούμε ισότιμα και συμπληρωματικά στο πλαίσιο πολυεθνικών ομάδων χωρών, που βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης. Αυτό που θα πρέπει να θεωρήσουμε βέβαιο είναι ότι:

«Κανένα κράτος δεν είναι πλέον διατεθειμένο να προσφέρει σε άλλα, περισσότερα από όσα αναμένει να πάρει στο μέλλον από αυτά».

Το σοκ όμως των ραγδαίων οικονομικών και κοινωνικών αλλαγών θα σημάνει ίσως το τέλος εκείνων των κοινωνιών, οι οποίες μη κατανοώντας τα πραγματικά αίτια της κρίσης, θα πολυδιασπαστούν σε ομάδες διαμαρτυρίας, αμφισβήτησης, ή ακόμα διεκδίκησης και υπεράσπισης ενός καταναλωτικού τρόπου ζωής, που είναι δεδομένο ότι θα χαθεί μαζί με το επερχόμενο τέλος της κοινωνίας που τον δημιούργησε.

Επειδή όμως η κοινωνική πολυδιάσπαση και οι έντονες κοινωνικές αντιδράσεις είναι αναμενόμενο επακόλουθο του ραγδαίου παγκόσμιου κοινωνικού μετασχηματισμού, οι ευθύνες των ηγεσιών είναι τεράστιες. Η κρίση θα πάρει εν καιρώ εκρηκτικά έως βίαια χαρακτηριστικά αν δεν αντιμετωπιστεί από την αρχή με πνεύμα κοινωνικής συναίνεσης και δικαιοσύνης.

Η ιστορία διδάσκει ότι, αν κατά τη διάρκεια των μεγάλων κοινωνικών μεταλλαγών, οι προνομιούχες οικονομικά και κοινωνικά τάξεις δεν επωμισθούν έγκαιρα και δίκαια το μερίδιο του κόστους που τους αναλογεί, σύντομα θα πληρώσουν ολόκληρο το κόστος κάτω από εξαιρετικά δυσάρεστες συνθήκες.

Ποιο θα είναι το μέλλον της κοινωνίας της πληροφορίας μέσα στα πλαίσια του Νέου αυτού πολιτισμικού ρεύματος;

Το μεγάλο όμως πρόβλημα που θ' αντιμετωπίσει η κοινωνία του μέλλοντος είναι η διασφάλιση μιας ελεύθερης και δημοκρατικής πληροφόρησης κι αυτό διότι είναι αναμενόμενο ότι θα επιχειρηθεί μια πνευματικά βίαια χειραγώγηση των πολιτών μέσου του ελέγχου της ροής και της ποιότητας των πληροφοριών.

Η έννοια της πληροφορίας δεν ταυτίζεται με αυτήν της πληροφόρησης, η οποία συνίσταται στη δυνατότητα διασταύρωσης και επαλήθευσης αλληλοσυγκρουόμενων αληθών ή ψευδών πληροφοριών.

Παρ' όλο όμως ότι η τελικά αληθής πληροφορία συνιστά μέσον πληροφόρησης, δεν θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ότι η έντεχνη συρραφή σειράς, έστω και αληθών, πληροφοριών μπορεί να οδηγεί στην πλέον άκρατη παραπληροφόρηση.

Έτσι ελευθερία στην πληροφόρηση σημαίνει ελευθερία των μέσων, αλλά συγχρόνως και πλάτεμα των κύριων χώρων παραγωγής της.

Δικαίωμα στην πληροφόρηση δεν σημαίνει μόνο τη δυνατότητα του να δέχεται κανείς και να επεξεργάζεται πληροφορίες αλλά επίσης να τις παράγει.

Ποια είναι η ισχύς της έννοιας ελευθερία στα πλαίσια αυτού του Νέου πολιτισμικού ρεύματος;

Η έννοια της ελευθερίας θα πρέπει μια πιο ουσιαστική διάσταση.

Στόχος μιας νέας μιας νέας κοινωνικής δομής θα πρέπει αρχικά να είναι η δημιουργία μιας δύναμης αυτοελέγχου η οποία δεν είναι δυνατόν να διασφαλιστεί αυτόματα με την απλή κατάργηση κάθε εξωτερικού ελέγχου.

Ετσι θα ήταν καταστροφικό, αν ξεφεύγοντας από την εξουσία κάποιου άλλου ανθρώπου, να βρεθούμε στο έλεος των παρορμήσεών μας. Ένας άνθρωπος που η ζωή του και οι πράξεις του ηγεμονεύονται από αυτές τις δυνάμεις, δεν έχει παρά την ψευδαίσθηση ότι είναι ελεύθερος, ενώ στην ουσία άγεται και φέρεται από δυνάμεις που δεν ελέγχει.

Το κύριο πρόβλημά μας θα πρέπει να είναι το πως θα μπορέσουμε να αναβάλλουμε την άμεση πραγματοποίηση μιας έντονης επιθυμίας, που ίσως ξεπερνάει την εκτίμηση των συνεπειών που θα ακολουθήσουν την πραγματοποίησή της, μέχρις ότου παρεμβληθεί η παρατήρηση και η κρίση.

Το βαθύτερο νόημα της ελευθερίας συνδέεται με μια εσωτερική δύναμη να βάζουμε σκοπούς και να τους πραγματοποιούμε.

Πως μπορεί να αντιμετωπίσει η Κοινωνία του μέλλοντος το πρόβλημα της ανεργίας;

Το πρόβλημα αυτό πραγματικά είναι τεράστιο και θα προκύψει σαν αποτέλεσμα της εισαγωγής νέων εξελιγμένων τεχνικών συστημάτων, τα οποία θα αντικαταστήσουν, με τεράστια ταχύτητα, τους ανθρώπους σε όλους σχεδόν τους τομείς της παραγωγικής δραστηριότητας. Το πρόβλημα αυτό θ' αποτελέσει ένα θεμελιακό πρόβλημα που θα πρέπει να λύσει η κοινωνία του μέλλοντος αν θέλει να επιζήσει.

Θα πρέπει να γίνει κοινή συνείδηση ότι τα υπερκέρδη, τα οποία θα προκύψουν σαν αποτέλεσμα της εισαγωγή νέων τεχνολογικών συστημάτων, δεν θα πρέπει να συσσωρευτούν στους λογαριασμούς των ολίγων, αλλά να αποτελέσουν το αναγκαίο οικονομικό υπόβαθρο προκειμένου να μειωθούν οι ώρες εργασίας του εργατικού δυναμικού και να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Με τον τρόπο αυτό η εισαγωγή νέων τεχνολογιών μπορεί να γίνει η απαρχή μιας μεγάλης κοινωνικής μεταμόρφωσης και αναγέννησης του ανθρώπινου πνεύματος, εφ' όσον η αύξηση του ελεύθερου χρόνου θα στρέψει την κοινωνία, σε πιο πνευματικές ενασχολήσεις. Στο σημείο αυτό λοιπόν μπαίνει το πρόβλημα της συγκρότησης μιας νέας πολιτιστικής πρότασης, η οποία θα εξανθρωπίσει την τεχνολογία συνδέοντας τις παραγωγικές διαδικασίες με την ανθρώπινη ψυχική και συναισθηματική ανθρώπινη πραγματικότητα.

Ποιος είναι ο ρόλος της Παιδείας στην ανάπτυξη του Νέου Πολιτισμικού Ρεύματος;

Είναι αυτονόητο ότι η δημιουργία μιας νέας συνείδησης, μιας νέας κοινωνίας, προϋποθέτει την ύπαρξη ενός νέου είδους πολιτών με ανεπτυγμένη κοινωνική συνείδηση, δραστήριων και ικανών να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Για να γίνει αυτό απαιτείται ένα άλλο είδος εκπαίδευσης που δεν θα στοχεύει στην άμεση αναπαραγωγή ενός είδους πολιτών που ικανοποιούσε την σημερινή τάξη πραγμάτων. Υπάρχει λοιπόν άμεση ανάγκη ανάπτυξης μέσα στο σχολείο προγραμμάτων Κοινωνικής εκπαίδευσης, με στόχο την αλλαγή των εκπαιδευτικών συστημάτων. Όπως αναφέρεται και στην χάρτα του Βελιγραδίου (Οκτώβριος 1978):

“Η αναδιάρθρωση των εκπαιδευτικών συστημάτων είναι βασική προϋπόθεση για την εγκαθίδρυση μιας νέας ηθικής όσον αφορά την ανάπτυξη και την οικονομική τάξη. Οι κυβερνήσεις και οι πολιτικοί υπεύθυνοι μπορούν να θεσμοθετούν αλλαγές, αλλά δεν θα είναι λύσεις βραχυπρόθεσμες αν δεν δώσουμε στην παγκόσμια νεολαία μιας νέας ποιότητας εκπαίδευση...” .